

PhDr. Danuša Dragulová-Faktorová (text)
Mgr. Mária Mydlová (úlohy)

BŘŘŘ

Snehu napadlo neúrekom. Pre nás, deti, je to hotový raj. Len čo vyjdeme zo školy, gule svištia zo všetkých strán. Aj mne sa včera ušla jedna poriadna za krk. A pritom som sa vôbec nechcel guľovať. Ale guľovačka je práve asi o tom, že jeden chce, a druhý možno nie. A keď sa ten druhý durdí, alebo sa neúspešne snaží bombardovanie vrátiť, ten prvý sa uhýba a zabáva. Aj na mne sa včera tí siedmáci zabávali, ale jednému som potom aj ja poriadnu uštedril. Najviac sa mi páči, ako na každom rohu, na každej ulici postávajú snehuliaci. Veľkí, strední, malí... Rovní, kriví aj čapatí... Mám pocit, akoby ma zdravili a volali na mňa: „Tak čo, Maxík, zo školy, zo školy?“

A ja mám v tej chvíli chuť úctivo sa im pokloniť a pozdraviť: „Dobrý deň, snežní páni urodzení, tak, tak, zo školy. Spravím si rýchlo úlohy a o chvíľu budem tiež vonku!“

No keby som sa s nimi rozprával nahlas, asi by si niekto myslel, že mi pre-skakuje. Tak na nich občas aspoň žmurknem. Sú perfektní, ako tak stoja. Niektorí sa asi aj usmievajú. Určite sa na mňa usmievajú...

Posledné dva dni už snehu nepribúdalo. Na chodníkoch bol zväčša udupaný a trochu sa šmýkalo. Bolo treba dávať pozor. No na svahu bola paráda! Sánky sa neborili, kĺzali sa ako po masle. Veľký kopec bol až za mestom, ale tento náš bol blízko. Zvažoval sa od cesty na miernu plošinku. Za ňou potom nasledoval strmší briežok až k potoku. Jediným rizikom bolo, že ak niekto nezvládol na saniach riadenie a nezastal na plošinke, mohol sa dostať na šikminu, a teda do vody. Břřř, kúpeľ v takej ľadovej, to by nebolo ktoviečo! Ale to sa tu ešte nikomu nestalo.

Dotiahol som boby k hornému koncu a sadol som si na ne. Fíha! Išlo to parádne! Zošu-

chol som sa dolu kopcom a pristál som na rovinke. Znova som sa pustil šlia-
pať hore. Svah už križovalo niekoľko sánok a bobov a postupne ich ešte pri-
búdalo. Vyšiel som hore. Vedľa mňa si starostlivo pripravovali sánky takí
dvaja malí chlapci.

Chcel som to vyskúšať pokľaciačky. Usalašil som sa na kolená, rukami som
sa oprel dopredu a spustil som sa dolu.

Na výkrik som sa otočil doprava. Sánky tých dvoch sa rútili priamo na mňa.
Rýchlo som sa hodil na ľavý bok, pretočil som sa a ostal som na snehu.

„Loptoši akísi, veď mi mohli ruky dolámať!“

Moje bobý zatiaľ leteli kamsi ďalej nadol. Chcel som sa postaviť a pozrieť sa
za nimi, keď vtom zaznel ďalší výkrik a tresk!

Čo sa to tu dnes robí?!

Otočil som sa. Bolo to horšie, než sa mohlo zdať.

Pristáli v potoku! No tí dvaja! Malí!

Troma skokmi som sa dostal na breh, vhuhol som za nimi s natihnutými ru-
kami. Voda nebola hlboká. No ten menší sa šmykol tvárou dopredu, takže ho
zaliata úplne celého. Hodil som sa k nemu. Schmatol som ho za čosi, asi za
vetrovku a ťahal hore. Kašľal a reval, ten druhý tiež. Schytil som ich oboch
za rukávy a teperil k brehu. Otepľovačky a vetrovky sme mali napité vodou,
ťažké ako cent. Každý krok stál veľa námahy. Čižmy sa po oblých kameňoch
klzali. Ťahal som ich dopredu, no aj mne sa šmýkalo. Nakoniec sme došli ale-
bo skôr dopadli na breh. Na chvíľu som si vydýchol, a potom som ich začal
ťahat hore briežkom na plošinku pod cestou. Vtedy som zbadal, ako k nám
uteká žena v šľapkách a tričku s krátkymi rukávami. Bola to ich mama. Všetko
videla z okna.

Všetci sánkari už stáli naokolo a mlčky na nás pozerali.

Vzápätí pribehla aj moja mama. Nechápe, ako mohla byť odrazu v oknách
celá ulica!

Až vtedy som pocítil, že mi je zima. Drkotal som zubami. Rýchlo sme vbehli
dnu, mama ma vysušila, strčila pod perinu a uvarila mi horúci čaj.

Keby mi bol prv niekto povedal, že sa mám ponoriť do potoka, povedal by
som mu, že ani za milión! Do takej ľadovej? Nikdy! No keď sa tam ocitli tí
dvaja krpci, je to zvláštne, ale ani na okamih som nezačal uvažovať, či mám,
alebo nemám. Alebo či radšej hľadať nejaký konár a podávať im ho, aby sa

ho chytili, a ja by som ich potom začal Ťahať... A tak ďalej, a tak ďalej... Kdeže! Na to nebol čas!

Teraz mi zišlo na um, ako mi oco niekedy hovoríeva, že mám najprv rozmýšľať a až potom niečo robiť, a nie naopak. To vtedy, keď niečo pokazím alebo domotám. Ale asi sú v živote aj situácie, keď to tak nejde. A uznal to aj oco, lebo povedal, že som hrdina.

Večer niekto zvonil pri dverách. Bol to otec tých dvoch malých chlapcov. Priniesol mi obrovskú škatuľu bonbónov. Aj on povedal, že som hrdina. Vtedy som sa už ocitol pod perinou, a to v ten deň po druhý raz. Teraz už pre teplo- tu. Mama mi dala lieky proti nej a priniesla ďalší čaj.

Sedím teda v posteli, prikrytý perinou, pozerám pred seba a popíjam horúci čaj. Už celú, celú večnosť.

Myslím si, že byť hrdinom je dosť veľká nuda.

No som veľmi rád, že tým dvom sa nič nestalo!

1. Kedy zdravili Maxíka snehuliaci? (Zakrúžkuj písmeno so správnou odpoveďou.)

- a) Keď išiel do školy.   c) Keď sa išiel sánkovať.
b) Keď išiel k babke.   d) Keď išiel zo školy.

2. Napíš do okienka, čo hovoríeva Maxíkovi otec?

Najprv a až potom niečo .

3. Na kopci bolo veľa detí. Bolo tam 12 chlapcov a o 5 menej dievčat. Koľko detí tam bolo spolu?

chlapci .....

dievčatá .....

spolu .....

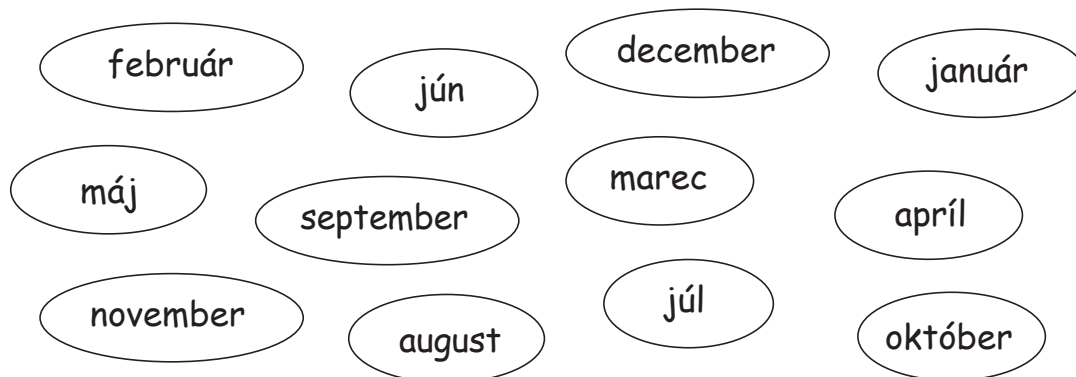
Výpočet:

Odpoveď:

4. Vyfarbi tie mesiace, v ktorých sa môžeme sánkovať.

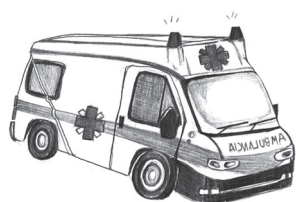
5. Maxík dostal horúčku. Napíš do okienka, čo pomáha pri znižovaní teploty?

_____

_____

_____

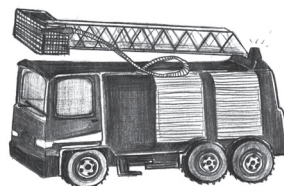
6. Keby Maxík musel volať hasičov alebo sanitku, aké čísla by použil? (Spoj čiarou obrázok so správnym číslom.)

155

150

112

7. Spoj čiarou obrázok s názvom počasia.

dážď

sneženie

snečno

oblačno

dážď so
snehom

polooblačno

búrky

hmla